

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศจะส่งผลยืนยาวต้องคำนึงถึงและมุ่งพัฒนา เป็นประการแรกคือ "คุณภาพของคน" ทั้งนี้ เพราะคน เป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของ ประเทศ ถ้าเราสามารถพัฒนาคน ในประเทศให้มีคุณภาพแล้วก็จะพัฒนาการเติบโตไปสู่รุ่นลูกหลานได้ ปัจจัยที่จะช่วยให้คนมีคุณภาพ นั้นก็คือ การศึกษา (ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ 2521 : 35) การศึกษาเป็นกระบวนการสร้างและ เปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลให้เป็นไปตามแนวทางและจุดมุ่งหมายของการพัฒนาชีวิตและสังคมของ ประเทศ ซึ่งจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับคุณภาพของการศึกษานั้น ๆ จากรายงานการสัมมนา เรื่อง รูปแบบหลักสูตรครูศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา (ประสาร มาลากุล และคณะ 2530 : 20) ได้กล่าวไว้ว่า คุณภาพการศึกษา หมายถึงการศึกษาที่สามารถพัฒนาชีวิตมนุษย์และสังคมได้ ใน ลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ

1. เป็นการศึกษาที่สนองตอบความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน
2. เป็นการศึกษาที่พัฒนาผู้เรียนให้ดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพในสังคมปัจจุบัน และ

อนาคตโดยมีคุณลักษณะเด่น 9 ลักษณะด้วยกันคือ

1. สามารถดำเนินชีวิตและทำงานได้อย่างมีระบบ
2. คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น
3. สื่อความหมาย ทำความเข้าใจกับผู้อื่นได้
4. มีความเป็นอิสระ พึ่งพาและช่วยเหลือตนเองได้
5. มีความทันสมัย สามารถเผชิญหน้าและปรับตัวกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ
6. มีความสามารถในการแสวงหาความรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง
7. มีประสิทธิภาพในการใช้เวลา ทรัพยากรและเทคโนโลยี
8. มีความสามารถและค่านิยมที่เหมาะสมต่อการร่วมมือกับกลุ่มและสังคม
9. มีความรู้ ความเข้าใจ ค่านิยมและพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อระบบการปกครอง

ของประเทศ การอนุรักษ์ทรัพยากร สาธารณสมบัติ และวัฒนธรรมอันดี

3. เป็นการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต

ด้วยเหตุที่ว่าคุณภาพการศึกษาจะเป็นตัวกำหนดคุณภาพและประสิทธิภาพประชากรของชาติ ดังนั้นทุกประเทศจึงพยายามให้ความสำคัญและลงทุนในด้านการศึกษาย่างมาก ครูเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ถ้า "ครู" ไม่มีคุณภาพและประสิทธิภาพก็ย่อมทำให้การจัดการศึกษาของประเทศนั้น ๆ ไม่ประสบผลสำเร็จ ทั้งนี้เพราะครูเป็นองค์ประกอบสำคัญในการศึกษา คุณภาพของครูย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับคุณภาพของนักเรียนที่ผลิตออกไปด้วย เพราะนอกจากครูจะเป็นแบบอย่างให้นักเรียนเจริญรอยตามแล้ว ครูยังเป็นผู้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเป็นไปตามที่พึงประสงค์อีกด้วย ดังนั้นคุณภาพในการสอนของครูจึงมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อระดับผลการเรียนของนักเรียน (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา 2531: 1)

จะเห็นได้ว่า ครูที่ดีมีคุณภาพย่อมพัฒนาคุณภาพของการศึกษาได้ดีด้วย ในรายงานการสัมมนาเรื่อง รูปแบบหลักสูตรครูศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา (ประสาร มาลากุล และคณะ 2530: 25) ได้กล่าวถึงลักษณะของครูที่ดีที่จะสามารถพัฒนาคุณภาพการศึกษา ไว้ดังนี้

1. มีภูมิรู้ดี แดกฉานในหลักวิชาการและมีความชำนาญในวิชาชีพครู
2. มีภูมิธรรม คือ เป็นคนดีมีศีลธรรม ซื่อสัตย์ สุจริต มีความเมตตา กรุณา อดทน มีความมุ่งมั่นและศรัทธาในวิชาชีพครู
3. มีภูมิฐาน คือ เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพและการแสดงเหมาะสมกับวิชาชีพครู

กล่าวได้ว่าคุณภาพของครูประกอบด้วยความสามารถและการฝึกฝนด้านวิชาชีพครูมาโดยเฉพาะเพื่อให้มีความรู้ความสามารถและทักษะในการสอน การถ่ายทอดความรู้ สามารถนำความรู้ และทักษะที่มีไปใช้ในการแก้ปัญหาการเรียนรู้อันยากของผู้เรียนได้

แต่เมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์และคุณภาพของครูในปัจจุบัน ปรากฏว่า ค่อนข้างจะอยู่ในฐานะที่ตกต่ำและไม่พัฒนาเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะมีสาเหตุหลายประการ จุฑานาถ ภูเจริญ (2530: 109-125) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คุณภาพของครูตกต่ำว่า เนื่องมาจาก

1. การผลิตครู การคัดเลือกนักศึกษาครูในปัจจุบันไม่สามารถคัดเลือกบุคคลที่มีสติปัญญาดี มีความสนใจ และตั้งใจจริงมาเป็นครูได้ นอกจากนี้การประสานงานระหว่างสถาบันผลิตครู และหน่วยงานใช้ครูยังไม่ได้ผลเพียงพอ ทำให้ผลิตนักศึกษาครูไม่ตรงกับความต้องการของหน่วยงานใช้ครู ตลอดจนหลักสูตรและกิจกรรมการผลิตครู ในปัจจุบันยังค่อนข้างล้าสมัย และไม่สอดคล้อง

กับความต้องการของสังคม

2. การใช้ครู มีวิธีการคัดเลือกและสรรหาบุคคลเข้าสู่อาชีพครูในปัจจุบันยังไม่เหมาะสม ผู้ที่ไม่เคยเรียนวิชาชีพมาก่อนเลยก็สามารถเข้าเป็นครูได้ และการมอบหมายงานก็ยังไม่เหมาะสม เช่น สอนไม่ตรงกับสาขาวิชาที่ตนเรียนมา หรือต้องถูกดึงตัวไปทำงานพิเศษภายนอกโรงเรียนบ่อย ๆ อีกทั้งค่าตอบแทนการทำงาน สวัสดิการและการพัฒนาครูยังไม่เหมาะสม

3. การควบคุมและส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครู ปัจจุบันยังขาดหน่วยงานที่จะทำหน้าที่ควบคุมมาตรฐานวิชาชีพครูโดยตรง จึงทำให้ไม่สามารถติดตามและประเมินผลครูอย่างจริงจังได้ ส่วนด้านการส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครูนั้นพบว่า ปัจจุบันยังขาดการวางนโยบายและแผนงานที่เป็นระบบอย่างค่อเนื่อง เป้าหมายการส่งเสริมวิชาชีพครูยังไม่แน่ชัด

จากปัญหาดังกล่าว ทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครูหลายฝ่ายได้มองเห็นความสำคัญ และพยายามหาแนวทางที่จะยกระดับวิชาชีพครูให้สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เนื่องจากวิชาชีพครู เป็นวิชาชีพชั้นสูง เช่นเดียวกับวิชาชีพชั้นสูงอื่น ๆ เพราะมีคุณสมบัติของวิชาชีพที่จัดว่าเป็นวิชาชีพชั้นสูง

วิจารณ์ ศรีสอาน (2523: 85-87) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของวิชาชีพชั้นสูงไว้ 6 ลักษณะคือ

1. อาชีพนั้นจะต้องมีบริการให้แก่สังคม โดยไม่ซ้ำซ้อนกับสาขาวิชาอื่น
2. อาชีพนั้นจะต้องมีความเป็นอิสระในการดำเนินการที่เกี่ยวกับวิชาชีพ
3. อาชีพนั้นจะต้องให้บริการแก่สังคม โดยใช้วิธีแห่งปัญญา
4. ผู้ที่ให้บริการหรือสมาชิกของวิชาชีพชั้นสูงนั้นจะต้องได้รับการศึกษาในระดับสูง
5. ผู้ที่ใช้วิชาชีพชั้นสูงจะต้องประพฤติดี ต้องมีจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพนั้น
6. ต้องมีสถาบันอาชีพเป็นแหล่งกลางที่จะสร้างสรรค์จรรยาบรรณความมั่นคงแห่งอาชีพ

ของสมาชิก

จากคุณสมบัติและเกณฑ์ของวิชาชีพชั้นสูงดังกล่าว ถ้าเรานำวิชาชีพครูมาพิจารณาเปรียบเทียบแล้วจะเห็นว่า วิชาชีพครู เข้าเกณฑ์วิชาชีพชั้นสูงทุกข้อ กล่าวคือ วิชาชีพครู เป็นอาชีพที่ให้บริการที่จำเป็นต่อสังคม ไม่ซ้ำซ้อนกับวิชาชีพอื่น ครูส่วนใหญ่ก็ผ่านการศึกษาอบรมเป็นระยะเวลาพอสมควร มีสถาบันวิชาชีพครู คือคุรุสภา และมีจรรยาบรรณครูที่ครูทุกคนจะต้องถือปฏิบัติ

ถึงแม้ว่าวิชาชีพครูจะจัดเข้าเกณฑ์ของวิชาชีพชั้นสูงได้ แต่วิชาชีพครูก็ไม่ได้ได้รับความนิยมนกย่องเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนโยบายเกี่ยวกับการควบคุม และส่งเสริมวิชาชีพครูยังไม่รัดกุมและเหมาะสมเพียงพอ ดังนั้นจึงต้องมีการยกระดับวิชาชีพครูให้สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และควรยกระดับวิชาชีพครูให้เหมาะสมกับสังคมไทยคือ จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความ เป็นไทย เพื่อผลประโยชน์ทางการศึกษาของชาติ และการพัฒนาสังคมไทยโดยส่วนรวม (จุฑานาถ ภูเจริญ 2530: 3)

การที่จะยกระดับวิชาชีพครูให้เป็นวิชาชีพชั้นสูง เช่นเดียวกับวิชาชีพชั้นสูงอื่น ๆ นั้น จักรพันธ์ กวดกิจการ (2526: 19) ได้เสนอแนะว่าต้องปรับปรุงองค์ประกอบที่สำคัญของวิชาชีพ 3 องค์ประกอบคือ

1. ตัวผู้ประกอบอาชีพ คือครูต้องปรับปรุงให้มีคุณสมบัติเหมาะสมปรับปรุงจรรยาวิชาชีพ และที่สำคัญต้องปรับปรุงครูให้มีคุณภาพดีเสมอ
2. วิชาชีพครูหรืออาชีพครู ต้องปรับปรุงให้มีความมั่นคง มีความสำคัญต่อสังคม สามารถจูงใจ คนที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาประกอบอาชีพครูให้มากขึ้น ตลอดจนจนถึงการพัฒนาวิชาชีพให้เจริญก้าวหน้าอยู่เสมอ
3. สถาบันวิชาชีพ เป็นสิ่งสำคัญของวิชาชีพชั้นสูง เพราะเป็นศูนย์รวมบริหาร การประสานงานส่งเสริมพัฒนาและควบคุมให้วิชาชีพมีระดับมาตรฐานดีอยู่เสมอ

การปรับปรุงองค์ประกอบทั้ง 3 อย่างนี้ ได้มีความพยายามดำเนินการมานานแล้ว คือ ตั้งแต่เริ่มแรกที่ได้มีการ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู ในสมัยที่มีการปฏิรูป การศึกษา ปี พ.ศ. 2517 จนถึงปัจจุบัน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่างก็ได้เสนอข้อมูลต่าง ๆ มากมาย หลายประเด็นในการที่จะยกระดับวิชาชีพครู พอสรุปได้ว่า แนวทางที่จะยกระดับวิชาชีพครูจะต้อง เริ่มดำเนินการตั้งแต่การผลิตครู การใช้ครู และการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครู สำหรับใน ส่วนของการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครูนั้นจะสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้จะต้องอาศัยกฎหมาย เป็น พื้นฐานรองรับ (จุฑานาถ ภูเจริญ 2530: 4) ในเรื่องนี้ นาวิ กล่าวไว้ว่า วิชาชีพครูใน ฐานะวิชาชีพชั้นสูง เช่นเดียวกับวิชาชีพชั้นสูงอื่น ๆ ได้แก่ แพทย์ วิศวกร ทนายความ สถาปนิก ฯลฯ ผู้ที่จะออกไปประกอบวิชาชีพเหล่านี้ได้นั้นนอกจากจะต้อง เรียนจบปริญญาในสาขาวิชาชีพนั้น ๆ โดยตรงแล้วยังต้องผ่านการรับรองหรือได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพจากหน่วยงานควบคุมมาตรฐาน

วิชาชีพ ถ้าหากผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามก็ย่อมจะได้รับโทษตามบทบัญญัติความมาตรฐานวิชาชีพ โดยการงด เพิกถอน หรือยึดใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ (นาวิ รังสิวารักษ์ 2527: 25) ดังนั้นจึงควรมีการกำหนดสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับครูไว้เพื่อให้สอดคล้องกับการที่ครูจะสามารถสอนนักเรียนให้เกิดคุณลักษณะต่าง ๆ ที่พึงประสงค์ได้ และสภาพที่พึงประสงค์ดังกล่าว จะสามารถบรรลุผลได้จำเป็นต้องมีการยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครูให้สูงขึ้น โดยการกำหนด "เกณฑ์" ในการคัดเลือกบุคคล เข้าสู่วิชาชีพครู การใช้มาตรการทางกฎหมายโดยให้ครูทุกคนต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ก็เป็นวิธีการหนึ่งที่จะรับรองสมรรถนะของครูได้ และถ้าบุคคลใดยังไม่ได้ผ่านการรับรองหรือได้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูจากหน่วยงานที่ทำหน้าที่ควบคุมมาตรฐานวิชาชีพแล้วก็ยังไม่สามารถประกอบวิชาชีพทางการสอนได้ หากผู้ใดฝ่าฝืนก็จำเป็นต้องมีมาตรการที่จะลงโทษได้ตามกฎหมาย เช่น การงด เพิกถอน หรือยึดใบอนุญาต เป็นต้น ซึ่งมาตรการดังกล่าวจะทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพครูต้องพยายามรักษาจรรยาบรรณ ตลอดจนมาตรฐานในวิชาชีพของตน มิให้ขาดตกบกพร่อง (จรรยา มิลินทร์ 2523: 24)

ในการใช้กฎหมายโดยการออกพระราชบัญญัติ เพื่อควบคุมการประกอบวิชาชีพครูที่กำหนดให้ครูทุกคนมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู และเป็นสมาชิกในองค์กรวิชาชีพครูนั้น ยังเป็นที่ถกเถียงกันอย่างกว้างขวางทั้งในหมู่นักการเมือง ผู้เป็นผู้ออกกฎหมายและในหมู่ผู้ประกอบวิชาชีพครูเอง ถึงแม้สภาผู้แทนราษฎรจะยอมรับหลักการร่างพระราชบัญญัติครูฉบับของรัฐบาล และร่างพระราชบัญญัติครูของ นายธงชาติ รัตนวิชา และคณะ ก่อนการประกาศยุบสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2531 นั้น ก็ได้แต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้น 26 คน โดยมี นายเดโช สวานานนท์ เป็นประธาน เพื่อให้เป็นผู้พิจารณาและให้แปรญัตติตามข้อบังคับของสภา และผลของการพิจารณาของคณะกรรมการชุดนี้คือ ไม่มีการบังคับให้ครูทุกคนต้อง เป็นสมาชิกของคุรุสภาและครูไม่จำเป็นต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ซึ่งผลการพิจารณาดังกล่าวยังเป็นประเด็นถกเถียงกันอย่างมาก ก่อนการประกาศยุบสภา เพราะว่าถ้า พ.ร.บ. ฉบับนี้ออกมาย่อมทำให้การควบคุมวิชาชีพครูโดยการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูนั้นไม่เป็นผล ทว่าขณะนี้สภาผู้แทนราษฎรได้หวั่นวาระคามผลของการยุบสภา ย่อมทำให้หนทางของการนำ พ.ร.บ. ครู ฉบับดังกล่าว เข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรใหม่ในโอกาสต่อไป

ขณะที่การออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูซึ่งเป็นมาตรการสำคัญอย่างหนึ่งในการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครูนี้ยังคง เป็นประเด็นปัญหาที่ถกเถียงกันอยู่ น่าจะได้มีการศึกษาถึงการกำหนดแนวทางในการยกระดับวิชาชีพครูในด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครู โดยหาแนวทางที่มี

ปัญหาและอุปสรรคน้อย เหมาะสมที่สุด การที่จะกำหนดแนวทางได้เช่นนี้ควรจะได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการยกระดับวิชาชีพครูในปัจจุบัน และหน่วยงานที่จะเป็นผู้ควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครูโดยตรง ในกรณีเช่นนี้ ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิจากสถาบันวิชาชีพครูต่าง ๆ ซึ่งเป็นผู้มีความรอบรู้และประสบการณ์ในวงการวิชาชีพครูมาเป็นเวลานาน ย่อมจะเป็นประโยชน์ต่อการแสวงหาแนวทางในการยกระดับวิชาชีพครูด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครูอย่างยิ่ง เพราะจะได้มาซึ่งข้อมูลพื้นฐานอันจะเป็นประโยชน์ในการวางแผนทางการยกระดับวิชาชีพครูด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครูให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการยกระดับวิชาชีพครูด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครู
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการยกระดับวิชาชีพครูด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครู
3. เพื่อนำเสนอแนวทางในการยกระดับวิชาชีพครูด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครู

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาแนวทางในการยกระดับวิชาชีพครู เฉพาะด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครูเท่านั้น โดยการศึกษาสภาพปัญหาของวิชาชีพครูในปัจจุบัน เพื่อเป็นกรอบในการหาแนวทางการแก้ปัญหา เพื่อยกระดับวิชาชีพครูด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครู

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แนวทางการยกระดับวิชาชีพครู หมายถึง นโยบายและมาตรการในการดำเนินการ เพื่อเป็นการปรับปรุง ส่งเสริม พัฒนา หรือควบคุม เพื่อให้วิชาชีพ มีคุณสมบัติตรงตามมาตรฐานของวิชาชีพชั้นสูง

วิชาชีพครู หมายถึง อาชีพทางการสอนซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากอาชีพที่ใช้ทักษะธรรมดา กล่าวคือ วิชาชีพครูเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความรู้ และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และจะต้องผ่านการฝึกฝนด้านเทคนิค และกระบวนการสอนมาแล้วอย่างเชี่ยวชาญ นอกจากนี้ผู้ประกอบวิชาชีพยังต้องยึดถือจริยธรรมหรือจรรยาบรรณในอาชีพของตนด้วย (ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา 2521 : 121 และ ปุค 1973 : 429)

การควบคุมวิชาชีพครู หมายถึง การหามาตรการควบคุมมาตรฐานวิชาชีพครู เช่น การป้องกันบุคคลที่ไม่เหมาะสม เข้าสู่อาชีพครู กำหนดสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับผู้ที่ จะเข้าสู่วิชาชีพ

การควบคุมจรรยาบรรณของครู ๓๓ (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ๒๕๒๓: ๑๙)

การส่งเสริมวิชาชีพครู หมายถึง การส่งเสริมให้ครูประจำการได้พัฒนาความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น ตลอดจนการส่งเสริมด้านสวัสดิการต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบวิชาชีพครู เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ๒๕๒๓: ๑๙)

กลุ่มผู้ผลิต หมายถึง กลุ่มบุคคลซึ่งบริหารงานในสถาบันที่เปิดสอนวิชาชีพครู เพื่อผลิตครูให้ออกไปสอนในสถานศึกษาดัง ๆ ได้แก่ผู้บริหารระดับสูงของคณะครุศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ ทั้งระบบมหาวิทยาลัยปิดและเปิด ตลอดจนผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัยครูต่าง ๆ

กลุ่มผู้ใช้ครู หมายถึง กลุ่มบุคคลซึ่งบริหารงานในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร และโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มผู้ประกอบวิชาชีพครู หมายถึง ผู้ทำหน้าที่ให้การศึกษาอบรมสั่งสอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร และโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ข้อมูลที่ได้จะเป็นแนวทางในการยกระดับวิชาชีพครูด้านการควบคุมและส่งเสริมวิชาชีพครู ซึ่งอาจจะ เป็นแนวทางที่ชัดเจนชัดแจ้ง เกี่ยวกับประเด็นที่มีอยู่ และจะได้ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายในการพัฒนาวิชาชีพครูต่อไปด้วย